

Αναδημοσίευση από την [Κατιούσα](#)

13-11-2020

Για να πραγματοποιήσει ένας πατέρας την υπόσχεση που έδωσε στην κόρη του πρέπει να συμμετέχει στην πορεία του Πολυτεχνείου. Και για να τα καταφέρει, χρειάζεται τη συνεισφορά και τη στήριξη όλων μας.

Παναγιώτης Κολέλης

Συμμετείχε για πρώτη φορά σε πορεία πέρσι, για το Πολυτεχνείο. Ήταν δεν ήταν έξι χρονών. Στη αρχή, ο πατέρας της την κρατούσε από το χέρι, μετά από λίγο όμως την ανέβασε στους ώμους του για να μπορεί να παρατηρεί από ψηλά τον κόσμο που προχωρούσε παρατεταγμένος, φωνάζοντας συνθήματα. Γελούσε και κουνούσε κι αυτή τα χεράκια της, συμμετέχοντας με τον τρόπο της στη «γιορτή».

Είχε ακούσει από τους γονείς της την ιστορία του Πολυτεχνείου, για τους ανθρώπους που αντιστάθηκαν, για τους «κακούς» Αμερικανούς και τους «καλούς» φοιτητές. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής έκανε συνεχώς ερωτήσεις, προσπαθώντας να συνδέσει τα

ακούσματά της με τα σημεία που προσπερνούσε.

Πριν φύγουν από το σπίτι, της είχε πει ο πατέρας της πως η πορεία θα τελείωνε στο σπίτι των Αμερικανών, την πρεσβεία, και κάθε τόσο ρωτούσε αν πλησίαζαν, δείχνοντας πότε το ένα ή το άλλο κτίριο.

Η μικρή νόμιζε πως θα μπαίνανε μέσα να διαμαρτυρηθούν, να κρεμάσουν τις σημαίες και τα πανό που κρατούσαν οι διαδηλωτές στα χέρια τους, να καταθέσουν στεφάνι. Δεν είχε καταλάβει πως απλώς θα περνούσαν απ' έξω και θα απομακρύνονταν.

Με το που αντίκρισε τον πατέρα της να κάνει μεταβολή και να ξεμακραίνει, του φώναξε να σταματήσει και να γυρίσει πίσω. Ήθελε να αφήσει το λουλούδι που κρατούσε στα χέρια της. Δεν μπορούσε να διανοηθεί πως είχαν φτάσει μέχρι εκεί και δεν θα μπαίνανε μέσα. Ήταν σίγουρη πως κάποιος θα έμπαιναν, θα εισχωρούσαν στο επιβλητικό κτίριο της πρεσβείας και θα εναπόθεταν στεφάνια στη μνήμη των νεκρών του Πολυτεχνείου.

Οι κλούβες και οι αστυνομικοί με τις ασπίδες μπροστά από την πρεσβεία δεν την φόβιζαν, αντίθετα τα θεωρούσε κομμάτι της «γιορτής».

«Δεν μπορούμε να μπούμε μέσα. Δεν θα μας αφήσουν όλοι αυτοί οι αστυνομικοί που βλέπεις», αποκρίθηκε ο πατέρας της.

«Να ρωτήσουμε, να ρωτήσουμε. Δεν χάνουμε τίποτα να ρωτήσουμε», έλεγε επαναλαμβανόμενα η μικρή, καλώντας τον πατέρα της να πλησιάσει έναν αστυνομικό και να τον ρωτήσει. «Μπορώ να τον ρωτήσω εγώ, αν εσύ δεν θέλεις να το κάνεις».

Ο πατέρας της χαμογέλασε, η κόρη του είχε άγνοια της πραγματικότητας, μία αίσθηση που ο ίδιος είχε ξεχάσει πώς είναι, εδώ και καιρό.

Της υποσχέθηκε πως την επόμενη χρονιά δεν θα έφευγαν αν πρώτα δεν ρωτούσαν, και η μικρή, παρότι αρχικά δυσανασχέτησε, το δέχτηκε και επέστρεψαν στο σπίτι.

Ήρθε η στιγμή λοιπόν που **ο πατέρας πρέπει να πραγματοποιήσει την υπόσχεση** που έδωσε στην κόρη του. Για να μπορέσει όμως να «ρωτήσει», πρέπει πρώτα να συμμετέχει στην πορεία. Και για να τα καταφέρει, **χρειάζεται τη συνεισφορά και τη στήριξη όλων μας.**

*Το κείμενο είναι αφιερωμένο στον καλό μου φίλο Νίκο Ξηρουδάκη

Πηγή: katioua.gr